

UNA IL·LUSIÓ COMPARTIDA

2020

UN MAL ANY

La veritat és que hauríem d'estar immersos de ple en la preparació del concert de Santa Cecília a l'ADDA, i quan escrivim aquestes línies, no sabrem ben bé si podrem fer la idea que tenim d'una Santa Cecília amb grups musicals: dissabte el metall i la percussió i diumenge la fusta.

No ha sigut un bon any, i ho sabem. No tant en la vessant musical, que l'hem salvat gràcies a dos o tres actes, i tot el que havíem de viure... sinó per la vessant humanística, que és altre del nostre gran fort: pèrdues familiars, malalties d'amics... a això ens referim.

Encara ens queda el record i està retronant pel fons de l'ADDA el final apoteòsic de *Leningrad* en la Santa Cecília del 2019, 3 minuts amb 54 segons que ens sabran a glòria per molts anys. Cap dels que conformem aquesta prestigiosa Agrupació s'imaginava l'escenari que ens depararia el 2020.

Estem segurs que arribarà el dia en què no tindrem cap tipus de restricció, i podrem abraçar-nos, besar-nos, mirar-nos cara a cara, emocionar-nos amb una part del que ens encanta, la música.

Però hem de quedar-nos amb allò bo, de les poquetes coses que hem pogut tastar: el concert del Mig Any, de Paquito el Chocolatero des del balcó, de la primera cercavila i del concert del 15 d'agost, i del pasdoble A.A.M.E.T. de Ricardo Planelles.

Hem treballat, treballem i treballarem per cuidar l'esperit amb la música, per nosaltres, per vosaltres, d'això estem segurs, que ningú ho dubte.

Fem música, és senzill, no li peguem més voltes, i mirem cap avant amb il·lusió, amb entusiasme i amb l'esperança d'un futur ple de vivències amb vostès i amb nosaltres junts!

Retornaran els bons moments.

Salut i música per a tothom!

MEINE ZEIT WIRD KOMMEN" (GUSTAV MAHLER)

Estimats músics de Xixona, anava a escriure-vos sobre il·lusió, sobre ànims, sobre esperança, però el meu estat d'ànim no m'ho permet. Almenys en aquestos moments. No me'n queda molta d'il·lusió. Tota la il·lusió que tenia aquest estiu va esfumant-se a mesura que passen les setmanes i estem immersos de nou en aquesta segona onada d'aquesta maleïda pandèmia. Amb la por i la incertesa d'un demà cada cop més obscur. Sortirem d'aquesta? Clar que sí, al menys això espere. Quan? Com? Això ja no ho tinc tan clar.

Novembre era per a mi, (i és), un mes tan bonic. La preparació de les "Santa Cecílies" a tot arreu, el meu natalici, les cares d'il·lusió dels músics, l'expectació del concert... Era el nostre mes!

L'any passat, el 22 de novembre, vaig celebrar el meu "cumple" a Chicago, amb uns quants músics de la Chicago Symphony Orchestra, el Mestre Mena i alguns músics espanyols residents als Estats Units. Una experiència que mai oblidaré. Enguany em feia tanta il·lusió, o més, celebrar-ho amb tots vosaltres a la cercavila pels carrers de Xixona, amb els meus estimats músics el diumenge 22 de novembre. Mentre escric açò em comuniquen que tampoc podrem fer la cercavila. Mentre escric açò també em comuniquen que pareix ser que una vacuna pot estar ben a prop. Muntanya russa d'emocions.

Volia escriure-vos sobre com de bé em va tractar l'any passat durant la meua malaltia a l'òida, volia escriure-vos sobre la barbaritat musical que va fer tocant un *Leningrad* que no oblidaré en la meua vida, o els boníssims concerts de Sant Sebastià i del Mig Any que vam fer. Volia escriure-vos sobre tots els projectes, viatges, certàmens, experiències, que tenia previst fer amb vosaltres enguany... recuperar el temps que l'any passat vaig estar de baixa, tornar a gaudir d'eixa màgia que despreneu fent MÚSICA en estat pur!! Però m'he adonat que pensant així sols faig que posar-me trist, molt trist. I quan pense en tot allò que estem perdent-nos més augmenta eixa tristor.

Així que he recorregut a Mahler i la passió malaltissa que m'uneix a tal gegant musical. "Meine Zeit wird kommen" deia Mahler quan la gent no entenia la seua música: *Mi tiempo llegará*. I clar que va arribar, sent a dia de hui un dels compositors més aclamats del panorama mundial. Així arribarà també el nostre temps. Els nostre temps per poder ajuntar-nos, per poder abraçar-nos, per poder demostrar-nos físicament quant ens estímem els uns als altres, per poder fer música de nou sense pors ni preocupacions... per poder emocionar-nos com sols nosaltres sabem fer-ho. El nostre temps arribarà, estic segur!! Pacència amics i amigues, paciència. No ens queda altra. Eixa paciència que em costa a mi de vegades trobar i que tantes vegades vosaltres em transmeteu als assajos o amb un missatge de tranquil·litat, i que jo tant us agraeix.

Sobtadament, el destí, o la casualitat, m'ha fet trobar un text d'un astronauta rus, escrit fa un temps, des de l'espai exterior, que m'ha reconfortat una mica. Diu més o menys així: *"La madre patria es sólo una idea, las fronteras no existen. Lo único que de verdad importa es la gente a la que quieres"*.

Quan estem mundialment amenaçats per un virus que no entén de països, de fronteres, d'idees polítiques o de creences religioses, allò que ens queda i que de veritat importa és la gent que estímem. Així, puc assegurar que vosaltres, músics de Xixona, formeu part des de fa ja un temps de la gent que més m'estime, cada vegada amb més força, cada vegada amb més intensitat. I això, amics meus, eixa estima, ningun virus ni ninguna pandèmia m'ho podran llevar mai.

El nostre temps arribarà, la nostra estima es farà més forta, segur. Més enllà de pors i de distàncies socials, més enllà de restriccions i incerteses, més enllà de virus i de pors... El nostre temps arribarà i, com deia el meu estimat Miquel Martí i Pol:

"Convertirem el vell dolor en amor i el llegarem, solemnes a la història".

David González-Tormo

El Palomar. 9 de Novembre de 2020

BENVINGUDA NOUS MÚSICS

L'Agrupació Artísticomusical "El Trabajo" de Xixona, s'ompli de goig i de satisfacció al donar la benvinguda a aquesta nova músics que entra a formar-ne part.

I l'enhorabona als familiars, perquè no ens cansarem de dir, que la inversió feta en temps i en diners, és una riquesa immaterial tan gran en la formació com a persona, que s'entén quan es té un poc de coneixement.

Els presentem a aquests músics de manera virtual, perquè l'homenatge que els faran el tenen més que merescut: **ALBERT GALIANA GARRIGÓS** (trompeta), **ADRIÁN LÓPEZ SIRVENT I CÈLIA CAMARASA ANDRÉS** (clarinets), que des del dia de hui formaran part de la nostra família.

MÚSICS QUE COMPLEIXEN ANYS

En un any normal, al concert de Primavera, haguérem homenatge els tres companys que han complit 25 i 50 anys en la nostra Agrupació.

Arribar a aquesta data representa una fita personal i grupal i necessitaven un espai en les pàgines del *Memoràndum*. Arribarà el dia que els farem l'homenatge merescut, i ens emocionarem tots junts alhora. Quede ací constància que David Arco Domenech, José Luís Morant Ramos (25 anys) i José Daniel Planelles Torregrosa (50 anys) que l'any 2020 reberen virtualment la medalla de plata i la d'or per la seua trajectòria en aquesta agrupació.

Els hem dit que escrigueren un petit text on sintetitzaren la data commemorativa.

DAVID ARCO DOMENECH

Ara fa 25 anys vaig començar aquest viatge musical que m'ha fet gaudir de la germanor i la música com mai ho haguera pogut imaginar.

El meu primer concert va ser al concert de festes de l'any 1995 al pati de l'escola de l'Eloi Coloma, on el nostre company Pili en va donar la benvinguda.

De tots aquestos anys recorde amb molta alegria els viatges a Castelló, on vam deixar la colla del rei barbut quasi sense barba. El viatge a Dos Barrios on vam triomfar musicalment i també del saber estar davant de la barra.

I no dic res d'Aranda!!!!!!.....

Les entradetes a Alcoi, concerts al cine, a l'ADDA, a l'auditori de València, en fi molts bons moments que mai oblidaré.

En aquestos 25 anys de músic han passat pel faristol quatre directors, que m'han fet gaudir damunt de la tarima com si fora un xiquet amb un gelat de xocolate.

He fet grans amics, amics que no oblidaré mai.

Ara ens toca viure un temps de color gris, però estic segur que junts ho superarem i tornarem a posar color a la nostra vida.

Xics sou part de la meua família, part de la meua vida i sense vosaltres no l'entendria.

Un abraç molt gran i visca la banda de Xixona.

JOSÉ LUÍS MORANT

Vull donar les gràcies en primer lloc a D. Vicente Pla.... per haver-me iniciat a la música.

A la meua família i en especial a la meua esposa Maribel per estar al meu costat sempre i en els moments difícils i fer-me crear passió per estudiar piano.... Eternament agraït.

A la AAMET per deixar-me formar part.

A la meua corda de saxos per lo que m'han aguantat... I jo a ells.

Al meu fill Jordi Morant per ser un bon músic, és un plaer tocar al teu costat.

I com no.... Mil gràcies a qui ha fet possible que jo estiga ací en la banda... El meu mestre i amic Ricardo Planelles.

Per motius laborals i també de salut no he pogut portar una seguida musical com caldria però així i tot continue estudiant piano i saxo amb Antonio Micó i el gran Mestre de jazz Lolo García.

Soc una persona molt afortunada. Desitjo a tots molta Salut, Força i Pacència. Fins sempre amb un bon pensament als meus amics músics.

JOSÉ DANIEL PLANELLES TORREGROSA

Pareix que va ser ahir i ja fa 50 anys. Cinquanta anys que han passat com un bufit. Recorde, quan vaig entrar a la banda, que els majors: Gastón, Peporro, Rollero, Mameja, Litri, Serra, Victorino, Xispa... que en aquells temps complien 25 anys a la banda, em deien:

-A vore si tu aplegues a complir-los!

I ja veus, ací estic. Però el fet de complir 50 anys no té més importància, sols significa que estic fent-me molt major. Allò que sí en té per a mi, és pertànyer a una de les agrupacions que més s'impliquen a la cultura del poble, i que m'han donat molt més del que jo li he donat a ella.

La banda és la meua segona família, on tinc la sort d'haver creat el meu grup d'amics. He tingut vivències i experiències molt boniques al llarg d'aquestos anys: Certàmens, Concerts meravellosos, entrades de Moros i Cristians fantàstiques..... però realment, on jo disfrute més, és als assajos de cada setmana, que és on realment es forja la banda. Vore als amics, fer la xarraeta, disfrutar de la música i després anar-te'n a casa xiulant l'última peça que has assajat.

En el procés d'haver arribat a complir 50 anys a la banda han participat també altres persones. En primer lloc, els meus pares, que em van donar l'oportunitat d'aprendre música, la meua dona, que sempre m'ha recolzat i aguantat les meues absències, i tots els Mestres que he tingut dels que he après molt. Però, de totes estes coses, la millor cosa que m'ha donat la banda són "molts bons amics".

Estic orgullós de pertànyer a l'Agrupació ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona.

MEMORÀNDUM

DIA 1

Era dissabte 16 de novembre de 2019, començava la meua particular història. He decidit fer una espècie de diari, perquè és el meu primer any com a músic, vull dir, que entraré en la Banda. És una il·lusió, un plaer, un triomf del treball al llarg de sis anys que he fet amb el meu instrument.

Em presentaré, bé soc Tolo, de Xixona, com no! Visc al Raval, un carrer que en èpoques antigues era dels més importants. Ara, vivim només uns quants. Pocs i bons, diríem.

He posat el dia 1 perquè he posat el comptador a zero amb la finalitat de contar tot l'any. El primer acte que vaig tenir com a futur músic va ser el concert amb la meua bandeta, amb la juvenil que dirigeix magistralment i amb millor il·lusió Alberto Garcia Izquierdo. Resulta que com porta ja uns quants anys va decidir, bona decisió, per cert, fer un concert amb tots els grans èxits de la Banda Jove, així que el dissabte 16 de novembre a les 19:00 hores puntuals vam començar.

És veritat que alguns companys i companyes de la banda adulta ens ajudaren per poder traure el concert, però és necessari.

El repertori era el següent, no ho puc oblidar en aquest primer any: *Música i poble* pasdoble de Ferrer Ferran, *The Witch and the Saint* d'Steven Reineke i *The legend of Maracaibo* de José Alberto Pina, a la segona part *The mask of the Zorro* de James Horner, *Ivanhoe* de Bert Appermont i per tancar, del gran Jacob De Haan *Concerto d'amore*.

Un bon concert, qui ho pot dubtar? I tres músics nous per a la bandeta: Carla Francés Sirvent, Joan Joel Abarca Yunga i Roser Garcia Candela.

DIA 2

Hui és el meu gran dia. Un moment exclusiu entre companys que ens ha unit la música. Hui celebrem l'arreglegada, és 24 de novembre i m'he alçat matí, els nervis m'han despertat. He sentit algun que altre coet abans de les 9 del matí. Els companys i les companyes han quedat un poc abans a la Casa de la Música, allà ja tenien preparada a Santa Cecília, que sempre la munta Peporro. Enguany, al retor, li hem demanat els coixins per a dur-la, així els portadors no tindran tan mal al muscle.

Han eixit de la banda rumb a casa, he sentit de fons la música i tenia unes cuscanelles a la panxa. Ma mare i mon pare estaven emocionats. Sé, encara que no els ho he agrait bé, l'esforç que han fet perquè poguera tindre una educació musical. Ha sigut un poc d'esforç però el que trauré a canvi, segons em comenten els veterans, encara no ha arribat.

Han arribat a casa, els primers (percu i greus) han passat de llarg i quan més o menys estaven a meitat del portal, Pilili, els ha fet regirar-se i han acabat la peça. Un pasdoble que mai se m'oblidarà, *Al Senyor Paco* de Mario Roig Vila. Us he de dir que he posat en clau el meu nom, per si les xiques peguereu per mi, tot i que us donaré una pista... toque el saxo!

Vam fer una parada breu a les portes del nostre local d'assaig, així que agarràrem la santa, i quasi els cau als portadors, i sembla mentida perquè quasi sempre són els mateixos: Dario, Josep Miquel, Adán i Charli.

La deixàrem en els baixos de la Societat Cultural de la qual portem el seu nom i ens dirigírem al barri de l'Armatx a per la meua companya a fer el mateix que vam fer amb mi, arreglegar-la. Anàrem sense presses, tocant fins la costera que uneix el poble amb el barri on paràrem.

Vaig trobar una mica de confusió perquè uns volien anar per un carrer i altres per altre i un deia que com que mai veníem que pegàrem una volteta que no teníem pressa, i altre deia que no en tindria ell però, el que ho deia sí que volia arribar puntual a missa.

Entràrem pel carrer Sant Lluc i allà estava la meua companya, ben arreglada. És guapa, ho he de confessar, Daniela Schembre Galindo. La mare d'ella estava bastant emocionada, com la meua, i no és per a menys. Entrar a la banda és un regal que alguns tenim, per sort, i ens han donat eixa oportunitat, i ni ella, ni jo, ni molts dels que ara ja són companys meus, l'hem desaproveitada.

A la baixada ens hem fet una foto grupal. La meua primera foto grupal. He sentit bromes, com que el Negre (un trompetista molt templat i que li falta una nòvia [això diuen uns quants), que li posara el punt a la "i" de Xixona, però és estrany, perquè com no és massa alt no es diferencia en la foto.

Hem anat al El Trabajo, ja que els meus pares i els de Daniela convidarien a esmorzar a la Banda. Estava tot molt bo i ha sobrat poc.

Abans de les onze i mitja ens hem dirigit cap a missa, faríem l'acte religiós. Daniela i jo hem fet les lectures obligatòries. El retor m'ha fet un senyal amb la mà dient-me, vine vine que t'agarre.

La missa s'ha passat ràpida perquè el grup de saxos (els millors...) han amenitzat l'acte. Crec recordar (quina memòria que tinc...) un trosset de *Júpiter* de Holst i *Maria* de *West Side Story*, els clarines també van tocar, *Yesterday* dels Beatles i altra que no recorde ara mateix.

Després, amb música, hem tornat a la Santa al seu cau, hem anat a la kàbila dels Moros Verds i s'ha organitzat un campionat de Cotos, que l'han guanyat Adan i Mauro. La resta van jugar al cinquet. Va ser un gran dia de convivència.

Vaig arribar a casa, tenia deures, però, però poques ganes. Vaig estar repassant les imatges del mòbil i mirant el Memoràndum, la meua foto. Tancava els ulls i repassava altra vegada els moments viscuts. Supose que la meua companya Daniela haurà tingut els mateixos sentiments i records que els meus. Ja tinc altra família, esperem que ens cuiden.

DIA 3

Era el tercer cap de setmana seguit amb la Banda. Hui era el dia on la gent pot veure la punta de l'iceberg, vull dir el concert. Tot i això, no es veu tota l'organització d'aquesta banda centenària.

M'he llevat del llit aviat, perquè havien organitzat un campionat de petanca al poli, i després esmorzaríem-dinaríem.

He repassat el Facebook i un component de la banda ha escrit un missatge suggerent, que m'ha agradat... De Ricardo Planelles, el nostre enginyer d'enregistraments.

Hui es compleixen 25 anys del meu primer Concert de Santa Cecília amb la banda de Xixona.

Faig la vista arrere i veig tanta barbaritat de música que no sabia amb quina de les peces quedar-me: *Chess*, *Oscar for Amnesty*, *Finlàndia*, *Simfonia 9ª del Nou Món*, *Obertura 1812*, *Armenian Dances*, *Poema Alpestre*, *Els Preludis*, *La Divina Comèdia*... i als darrers anys les que hem tingut oportunitat de fer a l'ADDA: *Saga Maligna*, *Libertadores*, *Capritx Italià*, *Simfonia 5 de Shostakovich*, *West Side Story*, *La Odissea*, *Pinos de Roma*...

Però sé que amb l'esperit d'aquesta banda, la millor peça sempre estarà per vindre, començant per la que tancarà el concert de dissabte: *Leningrad*.

Podré jo escriure en un futur aquests missatges?

Abans que mos pares pegàrem un mos, ja estava vestit i repentinat perquè havíem quedat prompte perquè el mestre volia fer la prova de so.

Arturo Nicolau vingué tard amb el camió, no sé que tenia a Madrid, tot el que conte és el que sentia, perquè encara no estic jo per a donar opinions.

Teníem pensament de començar a les cinc però fins la mitja no vam poder provar el so. Era la primera vegada que tocava a l'ADDA, gràcies a l'Ajuntament, i aquest auditori impressiona. La qualitat de so no es troba en cap lloc a Xixona i no estaria gens malament tenir-ne un.

S'acostava l'hora del concert. He de confessar que estava nerviós per diverses raons, perquè era el primer concert que tocava amb la Banda oficialment, perquè em farien la presentació (moment bastant emotiu) perquè l'auditori estava replet, perquè estava emocionat, perquè tenia un no sé què en la panxa...

Estan els de la Brack to Brass, cinc portentosos músics. Algú, he llegit pel Facebook, ha dit que els hem necessitat, de professionals, per fer un bon concert. Crec que el públic s'ha adonat que també hi som professionals sense ser-ho, però amb altres finalitats.

Les xiques de la banda han repetit la seua autofoto. Mira que són primmirades. La nostra banda no seria el mateix sense elles i a més, la presi i la vice són xiques que peguen paquets a torn i a dret, i fan una gestió seriosa, de qualitat, i sempre estan quan les necessites.

La presentadora del concert no em va agradar. Volia però no podia. Has de tenir taules i almenys, haver presentat algun concert abans, perquè que no sàpia que un concert té dues parts i es fa un descans deixa molt a desitjar. Per això parlava de la presi, perquè va haver d'alçar-se i dir-li que els diplomes els tenia en el vestuari.

Després de les pertinents presentacions, tancàrem els ulls i Juanito (Juan Sanz Engo) que porta un grapat d'anys venint per tocar amb nosaltres feu un LA i després un SI bemoll per afinar. També ens acompanyava Patri, la profe d'oboè i de Llenguatge Musical i és un encant de dona i de mestra.

Teníem preparada ja *Marte*, la primera obra potent, amb ritmes sòlids, metrònom engegat amb les mans del mestre, era un principi d'intensions, començar fort i contundentment, com deia el poeta Estellés: "negligentment besant-te el peçó de l'orella".

He sentit els trombons, destacava un poc el trombó baix, i volia comentar l'esforç que ha fet Carlos Ferrer Romero perquè ha vingut de Suïssa expressament per tocar el concert. És un xic amb bona projecció, com molts que tenim a la banda: Quico, Edgar, Raquel, Aitor, David, Guerau, Paola, Nerea, Andrea...

Després hem tocat *Júpiter* del mateix autor de la d'abans, de Holst, amb canvis rítmics que ens han dut a una nota portentosa.

La tercera obra, hem anat de l'espai a la terra, una cançó de bressol, amb l'ajut del profe de percu, Fernando Calatayud, que era tot un repte per a ell. Perquè tocar el piano no és el seu fort i ens va portar a una calma digna de destacar.

I la quarta obra que tancava la primera part, *Brassbound five* de l'amic Carlos Pellicer, un compositor que ha estat en certes èpoques al nostre costat, i com ja he dit, vam comptar amb la col·laboració del quintet Brack to Brass, encapçalat pel vell amic de la tuba Vicent Climent, que no era la primera ni la darrera vegada que comptarem amb ell.

Va arribar el descans, però va pujar la presentadora i ens va desconcertar a tothom, músics i públic, perquè esperaven eixe necessari descans per diluir un poc el que havíem viscut fins el moment. Sandra es va haver d'alçar i posar ordre a la situació.

A la segona part, va ser el nostre moment, el meu i el de Daniela. Ens presentarem oficialment, ara sí que sí, com a noves incorporacions. Vaig mirar a la mare, tenia els ulls llagrimosos, el pare es contenia més. No vaig desaproveitar l'ocasió per veure el públic, era el meu moment i el de Daniela. Claudia es va alçar de la cadira, es va arrimar, ens vam abraçar emotivament. A Daniela li va donar el diploma Andrea, la seua companya de flauta i també ens van abraçar fortament. Estic segur que més d'un es va aguantar la llagrimeta.

Continuàrem el concert amb una peça, diríem de transició, *Fate of the gods*. I ens concentràrem altra vegada perquè venia el *hit* de la nit. Per aquest afer vam necessitar l'ajut d'un músic que també tindrà, si no diem que ja té, una projecció i que ens sap malament dir-ho, però el seu futur està lluny de nosaltres, perquè és molt bo, Adan Bernabeu que va transcriure per a banda el IV moviment de *Leningrad* de Dimitri Shostakovich. No tenim en ment la majestuosa faena que ha fet, i el que va suposar per a nosaltres. Per als jóvens, poder tocar aquesta obra era un repte, mentida per a tota la banda, i vam eixir airosos.

El final era guanyador, no ho dubtem, però l'obra en sí, té unes característiques que dificulten molt la seua interpretació, perquè amaga un moment terrible de la humanitat, que l'autor va saber molt bé plasmar en notes, per això, volguérem titular el concert "Un camí cap a la vida", que la vida és una eixida a la pau, a la felicitat, a tot positiu que ens uneix. Cal barallar-se per aconseguir uns objectius. Ens estan ensenyant els majors que no, que la unió, és això, unió, convivència, i que la banda, ens ho facilita.

Us pose una foto del moment culminant de l'obra, de la cara de satisfacció del mestre David quan arriba el clímax, el punt més elevat de qualsevol obra, ja no cal escriure més.

Després ens vam retratar Cabobeta, un dels músics amb més veterania i jo.

No vull estendre més en el meu diari, queda tot un any per escriure. Acabe dient que en el sopar vam tenir un pastís on estava la nostra foto, i hi havia molt ambient.

Ah sí, mireu que va escriure Dimitri Adanchu:

Quina barbaritat i quanta xorrà de talent i ben saber fer tenim a la banda de Xixona. I és que, sols amb el treball diari i l'escola de música que tenim, mantenim i cuidem a la banda és possible fer música com la que fem nosaltres.

Enhorabona una volta més als nous músics Daniela i Asier!

Que grans som Agrupació ArtísticoMusical El Trabajo de Xixona, no hi ha res que no puguem fer, ens xorra l'art per les orelles! Infinites gràcies. 🎵

Dimitri!! Un final cuinat a casa, amb el cor 99,9% xixonenc - 0,1% rus. ❤️

I després el de Ricardo Planelles:

Avui, un dels xicotets gestos diaris que té la gent m'ha fet sentir orgullós de pertànyer a la meua banda:

Primer m'ha donat l'enhorabona per l'amor que es nota tenim els músics a la banda de Xixona i entre nosaltres, tot seguit m'ha dit que li sembla meravellós veure com les noves generacions hereten aquest sentiment, i tot això es reflecteix en la nostra música.

💖Gràcies!! M'han paregut unes paraules precioses que demostren que la nostra filosofia funciona: música, amistat i família, i tot sense ànim de lucre.

Crec que per hui ja ho tinc... ara a esperar a la Fira de Nadal.

DIA 4

Del 5 al 8 desembre es va celebrar la XI Fira de Nadal de Xixona, un esdeveniment que s'ha convertit en un revolucionari per al nostre poble. Fa dies que hi havia un cartell en la sala d'assajos perquè els companys i les companyes s'apuntaren però no van fer massa cas fins quasi el mateix dia que va començar aquest esdeveniment social i econòmic.

El dia 4 la gent jove, amb algun membre de la directiva muntaren l'estand, he de dir que va quedar molt coquet. Veníem xapes, motxilles, llibres, els CDs i sobretot Loteria. Més de 150 dècims, ai si tocarà la loteria...

Es va inaugurar la Fira i la primera visita que tinguérem fou la del President de la Generalitat Valenciana, en Ximo Puig. Li vam oferir un dècim, però com a bon polític no tenia la cartera.

El divendres dia 6 la banda juvenil va tocar i després va fer un concertet amb nades que va dirigir Alberto Garcia Izquierdo i va estar xocat, a l'escenari que hi havia a la punta de carrer.

Diumenge vam quedar a les 12:20 per tocar amb la processó de la Puríssima però n'érem pocs, fins i tot, Raquel la trombonista va haver d'agarrar els plats perquè cap percu va poder anar per ells. Érem quatre gats de músics i de gent que va participar en la processó, comparat amb les mils de visitants que hi havia al carrer principal. Vam tocar una marxa bona de processó, *Mater Mea* de Ricardo Dorado, un especialista en aquest gènere.

Al finalitzar, vam canviar la partitura i vam posar *El Tio Ramón* de Salvà i Olcina, i vam anar des d'una punta fins a l'altra, i a l'altura de la nostra caseta vam entrar pel mig i quasi que podem passar perquè la Fira és tot una èxit.

Vam retornar a la vovera perquè així aniríem més còmodes i va començar un cert desconcert, perquè no sabíem si tocaríem el *Poupurri I*, el *II* o el pasdoble, fins que vam arribar a l'Ajuntament i vam posar la nadala i vam retornar a l'origen.

DIA 5

Tot i entrar a la banda, mai es deixa d'aprendre. Per això continue a l'Escola Comarcal l'Alacantí-Alcoià. El dissabte 14 de desembre, sí dissabte, la primera vegada que queia dissabte, l'alumnat de l'escola va(m) fer l'audició, per demostrar davant del públic (sobretot familiars i companys) els nostres avanços.

L'Escola compleix 15 anys, 15 anys formant a futurs músics, amb esforç per part d'ells, també, del professorat, que li posa molta il·lusió.

L'audició la van començar els més xicotets, amb la gràcia que comporta i sabent que les equivocacions estan permeses i són necessàries per ensenyar-se, no repetir-les i adonar-se que cal estudiar per millorar constantment, no hi ha misteri.

Seguidament les pianistes, clarinets, el conjunt de canya, el cor, el conjunt de metall, i la percu, sí la percu. Com en les darreres audicions van destacar un poc més, perquè el seu mestre es curra unes bones instrumentacions, aquesta vegada, li va toca a la peça *El fantasma de l'òpera*.

Acabava el grupet del conjunt musical, i la veritat és que va estar molt amena, i diria més, necessària, perquè es perd la por escènica.

Us deixo unes fotos perquè us feu una idea.

La propera parada, la cercavila de la Nit de Nadal, amb la banda juvenil, el conjunt musical i un reforç de la gent grandeta.

DIA 6

Ens podem posar cursis, però hui és un dia on hi ha molt amor en l'ambient, i és així. Es respira felicitat en la Nit de Nadal.

Hem quedat a l'Escola de Música els membres de la banda juvenil, els de conjunt musical i algun reforç de la banda gran. Érem molts i la il·lusió de la banda juvenil amb la novetat dels estudiants de la nostra escola era massa gran. No només són classes, no només són audicions, també tenen i tenim eixides que ens fan pensar en un futur no molt llunyà.

El director de la banda juvenil, Alberto Garcia Izquierdo era l'encarregat de donar-nos el tret d'eixida. Començava la percussió, i amb tres platillades començàvem el *Pupurri Nadalenc I* de Ricardo Planelles.

Vam recórrer els principals carrers xixonencs: de l'Orito, el Vall fins el Betlemet on ens férem una foto en conjunt, ací us la deixo. Tots amb barrets vermells, altres més originals.

Continuàrem pel carrer de la Torre de les Maçanes, el carrer Alacant fins arribar a la Plaça on hi havia Mercat i l'ambientàrem bastant.

Acabarem a la porta de l'Ajuntament i després al Local a fer-nos un bon aperitiu.

DIA 7

Hui acabava el Nadal, millor demà, però per a tot xiquet (sí, encara em considere un xiquet). El dia de la Cavalcada de Reis, 5 de gener, primer acte que tenim en aquest 2020.

Hem quedat un poc abans de les sis, a la porta del parc del Barranquet. La puntualitat no és un fort nostre. Hem sentit tres coets que han indicat que ja han arribat els Reis de l'Orient. Els xiquets i les xiquetes estan nerviosos, no és per a menys.

L'associació de Reis Mags ha presentat una bona cavalcada. L'obrien els companys de la batukada, després el ball d'ADA kàbiles, seguidament, els elements relacionats amb el Nadal i en darrer lloc, els tres reis, on anava la Colla els Arreplegats i la Banda jove i la gran.

M'agrada molt la cavalcada, em fixe en els ulls dels xiquets. Digne d'admirar. Genera il·lusió, expectació, intriga. Ells i elles han preparat la casa amb begudes per als Reis i menjar per als patges i camells, a canvi la sorpresa de l'esperança de què com que tots s'han portat molt bé, els duran eixos regals tant desitjats.

DIA 8 SANT SEBASTIÀ

Sandra, la presidenta, ha pujat a la tarima del mestre, un company ha demanat silenci i respecte i ella ens ha narrat el planin que tindríem per al diumenge 19 i dilluns 20 de gener, on celebrem el dia de Sant Sebastià, festa local al nostre poble.

Diumenge tindríem el concert en homenatge a Sant Sebastià. Com en els anys anteriors, la primera part la faria la banda juvenil i la segona, l'amateur, l'oficial. Vam elegir un tema per al concert, "Un món màgic", referit a les pel·lícules de Disney.

En la primera part, la Banda Juvenil dirigida per Alberto Izquierdo, va tocar...

UP, de Giacchino, *LITTLE MERMAID MEDLEY* d'Alan Menken, *MULAN* de Matthew Wilder i *HÉRCULES* també d'Alan Menken.

I l'amateur... *THE LION KING* d'Elton John/Tim Rice, Selections from *ALADDIN* d'Alan Menken/Howard Ashman, de *THE PRINCE OF EGYPT* d'Stephen Schwartz, de Highlights from *BEAUTY AND THE BEAST* d'Alan Menken.

Cada corda es va disfressar d'una pel·lícula...

Les trompetes de...

Els clarinets...

Les flautes...

I els saxos de...

Un bon concert temàtic, com tots els que hem fet, perquè és diferent, no és monòton. Tot i que cal reconèixer que la gent més jove, i part de la directiva va estar preparant el decorat. I tot el temporal *Glòria*, el Cine de Dalt va tenir una bona entrada.

De fet, dilluns dia 20 de gener, no vam poder fer la cercavila per la pluja, el vent i la neu, el temporal i la processó per dins de l'església.

DIA 9

He de confessar que la banda té bona cosa d'activitat, és un no parar. Ara tocava Carnestoltes. No cal recordar que febrer és un més molt fester i els caps de setmana tenen actes festius, que sí el mig any dels Gelaters, que sí el mig any de les festes d'agost...

Vora dos quarts de sis en concentràrem en la banda per fer-nos un cafenet i uns dolços. Alguns companys vingueren disfressats, altres de paisà.

A les sis començava l'acte i recorria diversos carrers del poble, amb bon ambient. Els nostres companys de la batucada obrien desfilada i nosaltres la tancàvem.

Us deixo amb alguna foto de l'acte...

DIA 10

DIMECRES, 26 DE FEBRER

Al Cine de Dalt tinguérem el primer acte musical que preparà amb cura i il·lusió, per l'Agrupació JUVENIL ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona.

No sé el fester i la festeria que ho duu per dins, però aquesta setmana és una bona preparació. Qui no s'ha posat al cotxe, per anar a la faena, alguna peça musical? Qui no ha consultat les publicacions de les diferents filades? Qui no ha rebut cap WhatsApp en relació al Mig Any?

Són sentiments, són maneres diferents de viure, de trencar per uns dies la monotonia, que et fa pensar en el futur...

El concert presentava una bona entrada, tot i ser dimecres, la meitat de les butaques plenes, més públic dalt que baix, on no arribàrem a 40 persones en platea, i la resta al galliner.

Dues presentadores desimboltes, les mateixes que l'any passat: Júlia Garrigós i Elisa Galiana, que amb poca il·luminació per a la lectura del guió del concert, ho feren, tot i alguna errada esporàdica (i que no passa res, com ho demostraren) molt rebé.

Quines obres ens havia presentat la banda juvenil i el seu director Alberto Garcia Izquierdo? Per obrir, un bon pasdoble *Patricio Barceló* de Ramon Garcia i Soler, continuaren amb la típica i clàssica marxa cristiana *Bonus Cristianus* de José Mº Ferrero Pastor, seguiren amb *De fusta a metall* de Francisco Valor Llorens i amb la primera intervenció de dos dolçainers dels Arreplegats (Joan Arques i Alexis Verdú [Cototo]), i per tancar la primera part *Ben Al-Sahagui*, marxa mora, també de Francisco Valor Llorens.

En el descans, Marcos Ros Planelles, preparà un resum amb una foto de tots els actes de les festes del 2019, amb la duració del que durà el pasdoble Fiesta en Jijona de Vicente Pla Candela.

La segona part estigué formada pel pasdoble fester *21 contrabandistes* d'Enrique Alborch Tarrasó, *Adrià* pasdoble de Mario Roig Vila i per tancar, amb un espectacular solo d'Andrea Garcia de la marxa mora de José Rafael Pascual-Vilaplana *Tudmir*.

Hi hagueren dos situacions bastants gracioses, protagonitzades per dos percussionistes molt eufòrics, el primer per Óscar Romero, que quan estava acabant la marxa mora *Ben Al-Sahagui* continuà tocant dos compassos més després de què el director manà acabar, per eixa emoció que portava damunt.

I la següent, quan amb altra efusivitat, un percussionista tocà el gong amb tanta força que el retorn va fer que li pegara als plats del companys que anava a tocar i que caigueren a terra, amb el desconcert que produí, però que no passa absolutament res.

DIA 11

DIJENDES 28 DE FEBRER DE 2020

Ho he confessar, m'agraden les vespres. Tot i el cansament de la setmana feineria, el que ve a ser la rutina, l'anada i estada a l'IES ha sigut bastant passatgera; tens el cap emboiragat pensant en un demà venidor i que ha estat molt intens, com qualsevol altre.

Ahir, vam estar fins ben entrades les onze assajant el concert que farem hui, i això es nota al dia següent. De fet el director, David González, ens va comentar que tenia moltes ganes de fer el concert, per diferents motius: el primer perquè es va posar malalt, tot just feia un any, l'altre per les complicacions organitzatives del concert (alguns ja m'entenen) i la tercera i més important, enguany l'Agrupació ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona complien 30 anys del seu primer CD que va ser un fet inspirador per als següents treballs discogràfics.

He entrat, en un deixos moments que tens per a tu soles, a les xarxes. La història dels Vermells a l'Insta ens recordava les hores que restaven per arribar al gran dia. Ningú ho pot dubtar, el Mig Any és una fita a tenir en compte al nostre calendari. M'he fet amic de la Capitania Llauradors 2020, que encara no té cap publicació.

Aquest matí, anant a l'IES, m'he adonat de la pancarta que hi havia a l'antic mercat. He deduït que els Llauradors tindran una nova ubicació per a demà, el mercat. Però ha sorgit d'una nova concepció de kàbila, Llauradors 3.0.

Per la vesprada, a dos quarts de nou tindríem l'acte amb més participació, el concert del Mig Any, que enguany complia 40 anys d'un primer concert que es va realitzar a l'aula del Trabajo, el 1980, i de manera contínua 22 anys.

El Cine de Dalt s'engalanava per a l'ocasió, banderes de les deus filades a banda i banda (un poc tapades per l'equip del cor de Montaverner "Clarialba"), i en la pantalla de cine, una bona foto que recordava l'acte que estava a punt de començar, amb una bona entrada per veure l'espectacle... i pujava Ainhoa López amb bon posat i dicció.

Saludava i donava pas a la presidenta de la banda que explicava el fil del concert, "l'homenatge" que es feia als trenta anys del CD Xixona en Festes, i que en la primera part tocarien 5 obres d'aquest treball: *Justícia, J.G.I., L'Alcoià, Marxa del Centenari i El K'Sar El Yedid*, a més, de fer cinc cèntims del que va suposar aquest enregistrament, un inici, una aposta per la bona música i una filosofia que s'ha seguit. També va parlar de la història del concert del Mig Any, i del que la vespra amb un concert de l'Agrupació ArtísticMusical "El Trabajo", sota la direcció del nostre benvolgut mestre, David G. Tormo, que l'any passat no va poder dirigir per qüestions de salut.

En l'entremig, tot i que hi havia una mica d'apatia, si ho comparem l'any passat, es van repartir els premis dels diferents concursos i competicions, començaren pel bàsquet fins el relat fester...

Ainhoa va reprendre el fil del discurs presentant les quatre obres de la segona part, de Mullor Grau, *Eleazar i Alcázar de Elda*, marxes cristianes; *Tabal i Saragüells*, pas maser demanat per la Capitania Cristiana, de Mario Roig Vila, i la petició de l'altra capitania, *Santiago Capitán Abencerraje* amb la participació del cor "Clarialba" de la població valenciana de Montaverner, que dirigeix el mateix director que l'Agrupació ArtísticMusical "El Trabajo" i que va venir desinteressadament.

No cal oblidar la participació d'Alexis Verdú i Joan Arques, dolçainers de la Colla de Dolçainers i Tabaleters "Els Arreplegats" de Xixona, que també ho feren sense cobrar.

El concert havia d'acabar de manera brillant, era el toc daurat, i després de les paraules de David González Tormo, va prendre la paraula Bernardo Garrigós, no com a Assessor de Festes, sinó com a membre de la banda, un més, per retre-li homenatge, a Calderilla, gran amic seu i que ha sentit molt la seua pèrdua. L'homenatjat va fer, entre d'altres iniciatives, la de l'himne de Festes, que gràcies a la persistència i tenacitat, va aconseguir que es duiguera a terme, i és un dels actes més joves i més emotius de la nostra volguda festa. Bernardo Garrigós Sirvent va contar el procés de creació i alguna que altra anècdota de manera molt amena, i que va acabar, de forma emotiva... I més quan el cor cantà, al trio, les cançons Veniu xiquetes... L'himne que quedarà per al record. Un concert que, no ho dubtem, va fer història!

DIA 12

SETMANA CULTURAL DE L'ESCOLA DE MÚSICA

La veritat que la banda és un no parar. Divendres concert i dimarts, dimecres i dijous teníem la I Setmana Cultural de la nostra escola, amb diverses activitats: exposicions de treballs, tallers i audicions.

Es va fer a l'aula d'assajos gran de la nostra escola i va estar molt bé, molt familiar i que va ser tot un èxit.

DIA 13

El nostre activista a les xarxes socials, Ricardo Planelles fill va escriure al mur de la banda:

L'11 de març es van complir 25 anys d'un concert que va marcar l'inici d'una de les etapes més importants de la banda de Xixona: el debut d'un jove director, José Rafael Pascual Vilaplana. Va ser el concert dedicat als socis de 1995, i des d'aquell moment vindrien set anys meravellosos de música i amistat. 🥰🥰

Sota la seua direcció la banda grava per a Canal 9 TV el programa "Una música, un poble", i s'editaren els CD Música i Festa, Acords de Festa, Música Inèdita de l'Alacantí i Saxum, a més la banda va ser elegida per a la gravació del CD Suena la Banda, en el lln Cicle de Concerts de Ràdio Nacional d'Espanya, gravació enregistrada al Palau de la Música de València.

🎵 José Rafael forma parts dels records musicals d'aquesta banda, i ens uneix una gran amistat que mai ens permetrà perdre el contacte. Com deia en el seu article Cròniques de l'Ànima, que va dedicar a tots els músics d'aquesta agrupació:

"Des de dalt de la Carrasqueta veig la Torre Grossa de #Xixona, símbol del poble, que s'ha convertit en fanal dels qui ens sentim a prop seu. Des d'aquell llunyà 1995 quan vaig anar a dirigir la Banda per

primera vegada fins ara, la vila de Xixona em regala generosa la seua calidesa, tot deixant-me compartir la seua essència, tot mullant-me de la seua tendresa. En Xixona he crescut com a músic i com a individu. Allí he passat moments que romandran perennes en la meua memòria més estimada. El meu amic Peporro em va dir un dia passejant per la Plaça: "Ja has vingut? Qui de casa se'n va, a casa torna..."

GRÀCIES PER TOT, MESTRE.

José Rafael no és un home que estiga activat a les xarxes socials, però indirectament ho va llegir i ens van enviar un text que no hem pogut deixar-ho amagat...

"Estimats amics de l'AAM "El Trabajo" de Xixona:

Em trobe a Barcelona i em comenten que heu publicat una notícia al Facebook sobre els 25 Anys del meu primer concert amb vosaltres tal dia com hui de l'any 1995. Com encara no hi soc a les xarxes (em fa vergonya, com bé sabeu) hi ha un amic que m'ho ha ensenyat. En primer lloc m'ha emocionat que ho recordeu, perquè jo no oblide ni aquell dia ni cap dels concerts que he tingut el privilegi de compartir amb vosaltres. De vegades pense que he tingut sort de trobar-me a la meua vida amb gent com vosaltres. No importa si ens veiem més o menys (ja m'agradaria que fora més sovint), però sempre sé que esteu ahí i vosaltres sabeu que jo estic ací. Ens uneix un lligam d'estima autèntica forjada mitjançant la música, aquella que ens mou i ens commou, la que ens parla d'emocions sinceres, la que ens ha fet treballar junts i la que ha originat una amistat autèntica. Això marca la diferència d'aquells que ens esforcem dia a dia per ser músics, que ho volem ser per compartir amb la resta la joia de fer música junts: això és diu solidaritat, això es diu tolerància, i això es diu vida. Gràcies per acompanyar-me.

Vostre sempre

José R. Pascual-Vilaplana · Barcelona, 11 de març de 2020

DIA 14 CORONAVIRUS

La vida ha canviat de la nit al matí, del matí a la nit . Ningú s'ho haguera pogut imaginar. Un canvi radical, un canvi inesperat que mai ningú ens ho haguérem pogut esperar.

El diari ha canviat substancialment. El meu primer any anava tan bé... era emocionant, l'inici sempre és inesperat, tot nou, mai l'oblidaré, però la realitat era altra.

Una alarma sanitària, social, econòmica que ens farà canviar la vida per un maleït virus. Escrivim aquestes paraules, hui 19 de març, una necessitat imperiosa de poder expressar sentiments contraposats i que ara mateix no es veu eixa llum al final del túnel.

Aquesta alarma ens ha fet privar-nos d'una de les coses més gran que tenim, que és la llibertat de moviments, que en reclou a casa i ens prohibeix anar a l'assaig. Ara et penedeixes d'eixos assajos que no has anat per voler-te quedar a casa i que hagueres aprofitat per estar amb la companyonia del company que has conegut gràcies a la música.

De segur que ens sortirem, que tindrem seqüeles, serà evident, però sempre ens quedarà la música, una fugida a la rutina.

I en moments durs l'humorista, presentador i valencià Eugeni Alemany, per les xarxes socials, va proposar que dijous 19 de març a les 12:00 hores isquérem als balcons, a les terrasses per tocar primerament el pasdoble de Pascual Falcó *Paquito el Chocolatero* i a continuació *Amparito Roca*. La Federació de Bandes va fer efectiva la proposta i totes i tots els músics d'aquest petit país ens vam unir i va ser una fugida a allò incert.

No només es va tocar a Xixona *Paquito* i *Amparito*, que la va dirigir el ben recordat per a nosaltres Pere Vicalet, sinó que va ser un viatge, una sortida d'inspiració, d'unió, de fugida en aquests moments estranys. Vam estar separats i la música ens va unir per uns instants. L'angoixa es va esvair a les dotze en punt. Uns ens vam vestir, altres només amb l'instrument. Donava igual on estiguérem: uns al barri Armatx, altres al barri sant Sebastià, carrer Alcoi, Barcelona, Mallorca, la Plaça, el Raval... ens sentíem, ens va donar molt alegria poder ajuntar-nos amb la música, i va ser emocionant.

I ja després, la música va donar pas a la Festa: des del meu balcó sentia que algú havia posat *Ximo*, de sobte la dolçaina i el tabal. Que si la Moixaranga, que si els Nanos i Gegants, que si la Marxeta Cristiana, va ser un goig poder conviure socialment des dels balcons.

Estem segur que traurem molts aprenentatges del confinament, tancament o el que vulguem dir-ho. Valor allò que normalment no es valora, com poder ajuntar-te a l'assaig amb els companys, poder eixir a tocar a un poble, fer-te un colp amb un músic, xicotetes coses, detalls que prenen sentit en la incertesa del futur. N'eixirem!

No m'agradaria acabar sense tenir un reconeixement als mestres de la nostra Escola de Música, que davant de les dificultats val voler amb les classes i es van curtir amb les noves tecnologies i van fer cursos virtuals, han contactat amb l'alumnat amb Hangouts, Skype i han fet que el curs no tinguera un llarg stanby.

N'eixirem!

DIA 15 SETMANA SANTA VIRTUAL

El nostre homenatge a la Setmana Santa xixonenca, (on el silenci regna als carrers de la part antiga del poble, i ara estan en un silenci "obligat", per l'absència de gent), el vam voler fer amb un recorregut virtual, amb imatges i sobretot, trencar aquesta calma molesta amb la música de sempre que impregna els carrers els dies de la Setmana Santa.

Eren les 6 peces de tota la vida. Anys i anys tocant-les i mai ens cansem (ens cansarem), perquè ens emocionen, perquè les toquem amb passió, perquè les duem per dins, perquè són un copyright nostre. *Nuestro Padre Jesús* i *Jesús Preso* el **Dijous Sant**; *El heroe Muerto*, *Mektub* i *Procesión de Semana Santa en Sevilla* en la processó de l'Enterro, **Divendres Sant**... i arriba la felicitat, amb *Virgen de la Roca*, el **Diumenge de Resurrecció**.

Impregneu-vos d'aquestes delícies musicals. I us vam proposar, en primer lloc, que tancàreu els ulls, senquéreu la música i fer el recorregut com si estiguéreu en el carrer. Després, obriu-los i veure el vídeo.

I amb la música, us volfem transmetre calma i paciència, la que necessitàvem per arribar al final del somni, i obrirem els ulls altra vegada i allí estarem nosaltres, per oferir, amb la música, alegria i entusiasme.

Durant el confinament, es va engegar la iniciativa "DisfrutaDeLaBandaACasa", i hem de dir que vam estar a l'altura, sobretot Ricardo Planelles fill que s'ha passat moltíssimes, però que moltíssimes hores davant l'ordinador editant-ho.

DIA X

Ja no cal posar dia al diari. Han sigut tres mesos d'un estat d'alarma que ens ha deixat un sabor de boca amarg. Però, l'amargor va començar a endolcir-se amb bones notícies musicals.

Arribava al xat de la Banda que caldria enregistrar *Fiesta en Jijona* i que faríem un muntatge i que es publicaria el dia de la Fi de l'estat d'Alarma, en la darrera activitat que l'Ajuntament realitzaria de manera virtual de Cultura a Casa, el 28 de maig a les 18:00 hores.

La veritat és que ningú de nosaltres ens esperàvem el bon resultat, ja no d'imatge, sinó el so, i sobretot, la il·lusió que ens va donar poder veure'l, i una emoció que ens recorreria el cos.

En el nostre mur s'ha publicat 37 muntatges de vídeos nous, 28 publicacions de vídeos ja existents, 34 publicacions més de notícies, música, tot de la nostra agrupació.

Eixes notícies continuaven per part de la presi i la vice (Sandra i Cristi), i ens anunciaven, per tal d'intentar tornar a la normalitat, començaríem a assajar per cordes (canya-metall-percussió), i així, el 22 de juny, tornàvem amb un protocol molt estricte per conservar i resguardar la nostra salut i la dels nostres familiars més vulnerables.

El dia següent de reprendre els assajos, mentre la presi i la vice, explicaven els protocols, se sentia de fons el ple de l'ajuntament, on els grups polítics votaven la cessió del Local dels Músics.

Un local que es va inaugurar l'any 2004 sota la presidència d'Alfonso Zaragoza, tal i com resa en la placa commemorativa del pati, però fins arribar al moment de la foto, va haver un llarg, amagat i ardu treball per part d'altres presidents i/o directives (Pardo, Alejandro, José Daniel...)

Creixien els infectats, i no sabríem si podríem continuar, però vam seguir amb les mesures i l'Ajuntament ens deixà el Pati de les Escoles per poder assajar bé i preparar, amb la incertesa, el concert de "Festes", amb un títol molt suggerent: "Música per a l'esperança".

14 D'AGOST DE 2020 CONCERT "MÚSIQUES PER A L'ESPERANÇA"

Havíem quedat a les sis i mitja de la vesprada perquè Dario arribara amb la furgoneta i poder descarregar l'instrumental, muntar-los (en un escenari adaptat per al COVID-19) i poder fer les pertinents proves de so. Una vegada descarregat va dir que anava pel segon viatge!

Sobre els set i mitja passades començàvem la prova de so. El mestre proposa assajar de la darrera peça a la primera, tocant quatre cosetes, per recordar ritmes, melodies i posar-nos en situació.

Acaba l'assaig i abans d'anar-nos-en a canviar-nos, David, el director, es va sincerar i ens va dir que aprofitarem el concert, perquè no sabrem quan ens tornarem a ajuntar-nos, i la veritat, ens va semblar a molts, un oasi dins d'aquests temps el poder tocar junts i sobretot, un triomf, l'haver assajat i anar amb un bon repertori: *Raposo, Images of a city, El geperut de Notre Dame, El Nostre, El fantasma de l'Òpera i Chess*.

Es feia l'hora del concert... entràvem, músics i públic per la mateixa porta, amb les mesures d'higiene i seguretat pertinents. Baixàvem pel bellmig del parc, amb una ambientació de llum fosca, ens saludàvem tèbiament, muntàvem l'instrument i ens assegüem a la cadira a esperar l'hora.

No hi ha xarradeta, no hi ha rialles, no hi ha eixe cigarret que et fas abans de començar... anem al que anem, a disfrutar de la música, el presentador del concert agraià públicament la feina de la tècnica de l'Ajuntament, Marisa Francés i de la Regidora de Cultura, Ainhoa López, seguidament llegia el seu discurs, que reproduïm:

Música per a l'esperança

Els hem de confessar que arribar ací no ha estat gens fàcil. No només pel confinament, sinó perquè ens havíem privat d'una cosa que forma part del nostre ens: la música.

No els oferirem una nit més de música amb nosaltres, sinó els oferirem el camí que hem patit i que hem sabut mesurar fins arribar a l'esperança, mitjançant la música.

La música ompli eixe silenci molest que a vegades incomoda. La música dona alegria a qualsevol tipus de presentació. La música ens transforma amb persones, ens transporta a mons imaginaris. I sense la música hem estat perduts.

El dia 19 de març ens vam adonar de quina importància té la música en la nostra vida, perquè és un nexe d'unió. I ens vam poder unir, virtualment, des dels balcons amb *Paquito el Chocolatero*; altra unió la vam fer amb el muntatge de *Fiesta en Jijona*, la darrera peça que vam tocar tots junts.

Hui 14 d'agost, encara no ha passat aquest malson, i com hem pogut amb més voluntat que mitjans, hem preparat un succulent concert que de segur els arribarà a l'ànima.

Agrupació Artístico Musical El Trabajo de Xixona
Direcció: David González Tormo

MÚSIQUES PER A L'ESPERANÇA
Divendres 14 d'agost - 22.30 h
Barranc de la Font

Per això, la primera peça, *Raposo*, tindrem la marcialitat militar que hem hagut d'acceptar en aquest confinament, on les ciutats estaven buides de sorolls, de gent, de vida, i en l'obra de Franco Cesarini, *Images of a city*, hi ha eixa la pau que ha sabut transformar amb música, però plena de tristor, mentre vèiem passar eixa tranquil·litat-drama-esperança?- des de la finestra o el balcó. I trobarem en la mirada del *Geperut de Notre Dame*, la bondat, l'ajut que ens hem sabut traslladar i donar, a vegades, amb una simple mirada és suficient per donar força a l'altre.

Tindrem un pasdoble *El nostre*, el nom del qual amaga l'amistat, la força de l'amistat, que tant necessària ha sigut en aquests mesos. Ens ficarem a l'òpera per veure la trama de gelosia, odi, fama, amor, un dels entreteniments en aquest confinament i acabarem amb una partida d'escacs entre les dues potències mundials, i on volem representar que la unió és una de les eixides per combatre aquesta pandèmia, que ens ha trastocat tant.

Això sí, la música ens ha donat eixe camí cap a l'esperança. Esperem poder-lo transmetre.

Salut per tothom

El Barranc de la Font, on vam fer el concert, presentava un ple total, de 200 persones, que era el que permetia la llei, i després de cada peça els aplaudiments eren tímids, sense força, però és que l'any anterior, en el concert de Festes hi havia 1200 persones... redeu!

La resta de gent va poder seguir el concert per la cadena Intercomarcal, pel Facebook de l'Ajuntament de Xixona, i en el moment que escrivim aquestes línies (17 d'agost), hi ha 4000 reproduccions comptabilitzades.

I què n'hauríem de destacar? Els solos dels jóvens de la banda: David Romero, Enric Soler,... sense desmerèixer els dels veterans... però cal apostar per aquesta gent que comença a tenir taules.

I per acabar, la companyonia que tenim, ja que Gregorio no està passant per bons moments de salut i els seus companys de corda, li enviaren un missatge d'ànim, i la veritat, aquesta acció que és d'iniciativa d'algú particular, ens torna més humans, i fa més fort i unit el grup, ho tinc cada dia més clar!

15 D'AGOST DE 2020

CERCAVILA DE LA MARE DE DÉU DE L'ASSUMPCIÓ

Sabíem que seria un acte diferent. A les 9:00 hores havíem quedat en les escoles. Agarrar el paper, un bon dia escuet i col·locar-nos en fileres de 3, amb la distància social permesa, i custodiats per les forces i ordres de seguretat, és a dir, la Poli del poble!

Mauro que farà de paperer, el mestre amb la mascareta, i posem el pasdoble *Raposo* de Julián Palanca. Abans d'abaixar els braços se'n recorda de la fita commemorativa, José Daniel Planelles Torregrosa complia 50 anys amb la banda. Mig segle.

Va debutar en aquesta mateixa cercavila però de l'any 1970, ja ha plogut molt des d'aquell any. És un dels músics més detacats i complets, ha estat president, ha dirigit l'himne de festes, i musicalment, és un músic que no toca l'instrument, sinó que l'acarícia! Fester (inicialment dels Marrocs) ara, dels Pirates. Xe, un pilar de la nostra banda.

Enguany, amb la falta de les celebracions personals: 25 anys de David Arco, Morant, i José Daniel, 50 anys, ens queda eixa espineta, però que sinó pot ser en el que queda del 2020, ho farem al 2021, i ho agarrarem, així ho diuen tots, amb més força! Simplement, salut, que ara mateix és el que ens importa.

Baixàvem carrer sant Francesc en direcció a l'avinguda Constitució. *Raposo* sonava amb força, amb ganes, i la gent (ho recordarem totes i tots) sentia la necessitat deixar als balcons, amb eixa falta de música i de Festa i que tant ens agrada i ens identifica. I vam tastar amb solera eixos aplaudiments que emocionen, i més en aquests temps, que més prompte que tard, passaran, i ho recordarem, mentre, posem, per exemple, que José Daniel està posant l'arròs per després menjar-nos-el al pati de la casa de la Música, i contarem batalletes, i ens riurem i continuarem sent feliços amb la banda i amb la música!

Arribàrem fins el començament del carrer el Vall, pegàrem la volta i canviàrem a *Krouger* de Camilo Pérez Laporta, un pasdoble més assentat.

Tornàrem pel carrer Alcoi i férem altra vegada la Plaça, i la gent que no parava d'eixir al balcó i aplaudir i per uns moments oblidar-se del bitxet, d'allò que ens ha trastocat i no ens ha deixat socialitzar-nos i és que la música fa anys que ho fa, i estem un poquet estranys, però com hem dit, passarà i arribaran altres temps i serem més feliços, perquè sempre ens quedarà això, la MÚSICA.

DIJOURS 20 D'AGOST

2n CONCERT "MÚSICA PER A L'ESPERANÇA"

Diuen que les segones parts són això, segones parts i que difícilment superen a les primeres. Nosaltres, humilment, ho vam superar. Amb bastants baixes de companys/es que per diversos motius no van poder venir (principi de COVID, viatges sorpresa i compromisos faeners) quedàrem a la mateixa hora per poder muntar l'escenari. Ara li tocava al company Pardo, posar la furgoneta, anar a carregar, tornar anar a carregar i després tornar a fer el mateix!

El presentador, un polít i benposat (alegre i somrient) secretari de l'Agrupació ArtísticoMusical "El Trabajo" de Xixona, donava la bona nit i repartia agraïments: als treballadors de l'Ajuntament i a la Regidora de Cultura, Ainhora López, la presidenta i vicepresidenta de la Banda, Sandreta i Cristina, per tota faena i gestió sobre el COVID-19, amb la compra de material, explicacions de rutines i la il·lusió i interès més que sobrats.

També es va destacar la medalla de plata de David Arco, Morant i la medalla d'or de José Daniel Planelles, només un reconeixement en veu alta, perquè complir 25 i 50 anys ha de tenir el seu espai, però en un moment que es puga gaudir al 100%.

José Daniel Planelles s'uneix als quatre que actualment estan actius i porten més de 50 anys (Luís Garcia (*el Majo*), Eduardo Ferrer, Carlos Arques i el germà Ricardo Planelles). Mig segle d'estar acariciant el seu clarinet!

Es van llegir les notes al programa i es va fer el concert. Que tornem a repetir, va eixir, o eixa és la sensació que tenim, de què va estar millor que l'altre dia. Torne a repetir, els solos de la gent jove (Enric, David i ara Hèctor)...

I si al primer concert vam dir que ens humanitzaven actes com la foto penjada al grup de la Banda dels companys dels trombons per a Gregorio... el mestre, abans de tocar la darrera peça, *El Moro del Sinc* (espectacular és poc)... ens va demanar que tot i que cal cuidar la salut, cal alimentar l'ànima (tota la raó), i va tenir unes bones paraules (almenys a mi em va emocionar) per al company Pilili, membre d'aquesta agrupació i la seua filla Carla (que també va ser companya nostra) i que malauradament ens va deixar al mes de juliol. Què lleig ha de ser perdre un fill. He de confessar que feia temps que no m'emocionava tocant, pensant l'any de "merda" que hem tingut, però al sentir la percussió, amb el seu ritme ascendent, i els primers compassos del *Moro del Sinc*, i tocat amb el cor (em ve la imatge de Manolet, en el soparet de Contraband, que et ve i et diu amb els ulls plorosos): és que heu tocat amb el cor! Em va venir eixa esperança que parlàvem en la presentació.

I ho vam fer, per Carla, per Pilili, per Gregorio, per totes i tots aquells que ho han passat mal, i perquè sabem que açò (no tardarà molt) haurà sigut un malson, i ho recordarem entre rialles, asseguts a una taula, amb eixa mirada de felicitat que ens caracteritza després d'haver tocat un bon concert!

Salut per a tothom!!!!

DILLUNS 24 D'AGOST DE 2020

CERCAVILA PEL POBLE EL DIA DE SANT BARTOLO

Prop de les set del vespre del dia de sant Bartolo, patró del poble, havíem quedat a la porta de l'Ajuntament per agafar els papers: *Paquito del Chocolatero* de Gustavo Pascual Falcó, *El Nostre* de José Maria Ferrero Pastor i *Fiesta en Jijona* de Vicente Pla Candela.

Hi havia un no sé què que faria diferent aquesta cercavila que recorreria els carrers més amples del barri Sagrada Família. Era una olor estranya. Ah! Ja sé per què! Perquè hui s'haurien acabat les festes.

Les sensacions fan que a vegades el cos el tingues de manera diferent, i com aquell dia on s'ajunten els astres (tocant per exemple *Kapytán* en l'entrà de Mutxamel) i la cosa sabem que eixiria re(d)ona.

El mestre ens va manar formar de tres (per això de la distància social). Li van fer cas, fins i tot, vam deixar tres llocs als companys que arribarien tard per diversos motius. Si alguna cosa hem tret en positiu en aquesta pandèmia, és que hem sigut disciplinats.

El mestre, altra vegada ell, ens ha felicitat pel concert que vàrem fer el dijous passat. Saluda al personal que allà es congrega i després de les discussions que si toquem un o altre pasdoble, queda clar que arranquem amb *Paquito el Chocolatero*. I no qualsevol peça, sinó aquest pasdoble tant conegut, perquè va ser el primer moment on ens vam sentir junts en la distància.

Tocat amb gràcia, disciplina i sonoritat és un bon pasdoble, i en el fort (ja sabeu que la gent s'agarra, flexiona els genolls i crida) vam arrancar amb uns mereixedors aplaudiments que ens emocionaren. El vam tocar fins passar el Betlemet.

Tornàrem a formar en la porta del retén de la Policia. I la gent va començar a eixir dels balcons i aplaudir-nos. Recorde que en el carrer de sota de la Plaça Colom, va eixir una dona vestida amb bata de mercat, i es va acostar a aplaudir-nos i donar-vos unes gràcies que els que ho vam sentir ens va saber a un regal d'eixos que no t'esperes i t'agrada molt.

Mauro fa dies que actua com a paperer i aprofita per fer-nos uns bons reportatges de fotos i vídeos, encara que hauria de fer algun curset ràpid... o no???

En el carrer principal del barri vam tocar el que es va convertir en l'himne de festes, *Fiesta en Jijona*, i hi havia molta gent als balcons, i als costats, cosa que ens va agradar molt.

Tornàrem cap al poble. La presidenta ens va dir que formàrem a la porta del Barranc de la Font. Canviàrem els pasdoble, *El Nostre*. Ja vam dir al concert que aquesta peça amaga l'amistat que tant important és. Entràrem pel carrer el Vall. Quan arriba el fort t'imagines l'arrancà de l'Entrà, entres amb pas ferm, la gent ix als balcons, t'adones que està falt d'això, de música, de festa, de llibertat, de poder juntar-te amb els amics i les amigues.

Arriba altra vegada el fort i sentim el volteig de les campanes de l'església, hui és sant Bartolo. No parem de tocar. Per uns moments hem regalat alegria al poble fent bona música.

Formem per darrera vegada en el Pixaor. El mestre mou els braços per traure-li suc a la peça, i en el fort arranquem amb més vitalitat que mai.

Arribem al punt d'inici, en el fort, David mana regirar-nos a la porta de l'Ajuntament. I canviem a *Fiesta en Jijona*. Abans de començar el pasdoble, el director, amb veu alta i clara diu:

Xixona és música, Xixona és torrò, Xixona és gelat. Hem de tindre esperança, hem de tindre paciència i esperar que l'any vinent esiguem tots ací. En el concert vam intèrtar transmetre un poc d'esperança per a tots.

Tinguem paciència i l'any que ve, estarem disfrutant de les festes sense distanciament. Bones NO festes.

Es va posar la mascareta i va donar pas a un *Fiesta en Jijona* que vam tocar amb el cor i a molts ens va emocionar, ho he de confessar.

Esperem que aquesta no siguem les darreres paraules del Memoràndum, perquè estem necessitats de música.

No són les darreres paraules del memoràndum. Sort, perquè la Societat cultural "El Trabajo" de Xixona, ens va cedir la sala d'exposicions per poder assajar i complir amb les mesures de seguretat alhora. Agraïts és poc. Hui és 24 de setembre i exactament, en un mes, farem un concert fester per celebrar el que hauria de ser les festes dels Gelaters.

Era el nostre local abans de fer la Casa de la Música, que hem hagut d'abandonar momentàniament, una vegada que teníem la cessió, i tornar als orígens, sembla mentida, però no ho és.

Hem quedat a les 19:00 per baixar l'instrumental i muntar-ho. Ostres, les escales, quan de temps sense pujar-les als lloms d'un timbal. De sobte ha aparegut i ens ha omplit d'alegria, d'energia, de que la vida segueix, Pilili!

La vicepresidenta, Cristina Planelles, explicava les properes actuacions: 9 d'octubre el concert dels Gelaters, i repreníem la música amb l'estrena del pasdoble *A.A.M.E.T*, la darrera composició de Ricardo Planelles Torregrosa, un goig poder tocar la seua música, i més aquest pasdoble fet a la seua banda de tota la vida.

El mestre explica les idees que té en ment, però cal anar a poc a poc, és el que ens demana la situació.

Abaixa els braços i retornem.

CERCAVILA DEL 9 D'OCTUBRE

Hem estat assajant amb esma les peces que tocaríem en la cercavila de la Diada, el dia que ens vam convertir en poble, unit (que mai serà vençut): *El Capián* de Camilo Pérez Laporta, un dels primers pasdobles compostats, 1894, i que és una meravella sentir els primers compassos en un carrer que desperta.

Girem, gairebé puntuals (13' passaven de les 9:00 hore), pel carrer Alcoi. Hem arrancat al fort final, contundentment, amb pas ferm a l'esquerra. Hem canviat de vestit. Hem canviat de vestit al d'hivern, i que mantindrem fins que arribe la primavera.

Anirem al barri Almarx, allà hi ha carrers més amples per mantenir la distància. Hi ha silenci i la música se sent amb tota la seua plenitud, *El Capitán*, com molts altres pasdobles, sona amb força, reminiscències del segle passat, converses entre canya i metall.

Els veïns i les veïnes no fallen, ixen dels balcons del carrer sant Lluç, uns aplaudeixen, altres ho enregistren amb els mòbils, altres tanquen els ulls al primer fort. La música reconforta.

Retornem cap al carrer principal del poble. Només està tallat la primera meitat, ens organitzem i la formació de tres ens allarga molt, cal estar concentrat. Hem posat *Mi Barcelona* de Julio Laporta Hellín. L'hem assajada molt, i és que un pasdoble on es compara eixe Alcoi modernista amb la ciutat comtal, amb una bella línia harmònica, desenvolupa compassos de sardana entremesclats amb fanfàrries de metalls, i acaba amb un explosió de goig, i amb el destacat i conegut solo de flautí que el va tocar meravellosament Cristina Bernabeu, i omplia de música solemne el carrer replet de gent.

Arribem a la porta de l'Ajuntament, canviem a l'himne de José Serrano (que com l'any passat ja sabem amb què rima). Comencem de manera sumptuosa, ho mereix l'ocasió. Adrián és l'encarregat de fer el solo amb el fiscorn, evidentment, ix bé per felicitar-lo. Al fort, dos regidors posen la corona a qui ens va donar el títol de poble fa 752 anys.

Acabem l'acte, breu però intens. I alguns aprofitem per anar a agarrar forces.

24 D'OCTUBRE DE 2020 CONCERT FESTES GELADORS

El darrer "acte" abans de la fi de l'any musical era el concert que oferiríem al Barranc de la Font quasi dos mesos de la nostra darrera actuació, justament al mateix escenari, i amb la mateixa finalitat però, no mateix contingut. Si bé els dos eren per celebrar la idea nova però no plena de polèmica, les NO-FESTES, oferíem un concert ple d'esperança mitjançant la música festera.

Encara podíem sentir i recordar la darrera nota de la marxa mora El Moro Del Sinc que va esclatar amb tota passió i ens va poder alliberar de la tensió que va suposar no tenir festes. Suposem que la gran majoria dels que estaven i estàvem asseguts a les vora dues-centes cadires del Barranc de la Font ens entendria perfectament.

Vam oferir un concert exclusiu amb peces festeres, elegides i pensades per arribar a eixa plenitud perfecta i festera. Dividit en tres grans blocs, i en cada un d'ells trobaríem a dos autors diferents i un d'ells tindria dues peces.

Altament vam agrair a l'Ajuntament de Xixona i a l'Associació Cultural i festera de Gelaters de Xixona que havia organitzat el concert. A l'Associació Cultural "El Trabajo", que ens ha deixat la sala d'exposicions perquè puguérem assajar amb les mesures sanitàries. I cada vegada ens sentim més orgullosos de tenir el nom "El Trabajo" en el nostre escut de la jaqueta.

També agraïem als companys i a les companyes constants en els assajos, que formen un gran pilar musical i central en la nostra agrupació i que tenen eixe compromís. Perquè no és gens fàcil, en aquests moments, organitzar un esdeveniment cultural, siga de la classe que siga. Hem de posar bona voluntat, entre d'altres coses, perquè isca un bon acte.

Hi havia un bon programa, i la primera, era l'estrena absoluta, repetisc, estrena absoluta, del pasdoble **A.A.M.E.T. "Agrupació ArtísticoMusical 'El Trabajo' de Xixona"**. Pasdoble compostat pel nostre company Ricardo Planelles Torregrosa. A la descripció de la partícula hi ha escrit: "Dedicat a la banda de tota la meua vida", una intenció de principis...

Aquest pasdoble és una iniciativa pròpia del compositor, que pensa que aquesta agrupació centenària no hi té cap dedicat i que, després d'haver escrit diverses obres a filades, festers i gent estimada de Xixona, havia arribat el moment d'escriure un pasdoble dedicat a la banda.

Es tracta d'un pasdoble de tall clàssic, "sentat". Una introducció amb fanfàrries de trompetes ens transporta a les primeres hores del matí, quan es prepara la desfílada de la diana.

Troblem així una primera part amb un tema "dianer"; conduït pels clarinets flutes i saxos alts amb un contrapunt de tenors i bombardí, que condueix a un fort senyorial amb la utilització del redoblant, característica que recorda als pasdobles tradicionals de caràcter marcial.

A continuació la reexposició de la introducció dona pas al trio, part central del pasdoble on l'autor ha expressat l'essència d'aquesta banda. Una melodia molt dolça creada amb molt de sentiment, introduïnt en la repetició d'aquest trio un contrapunt de flautí.

Un nou passatge serveix de preparació del fort final, interpretat pels metalls amb el tema del trio de fons per part de les fustes. Fort que culmina amb uns acords de trompes i saxos.

La vam tocar i el presentador de l'acte interrompia el concert perquè no tots els dies ens componen i ens regalen un pasdoble. Per a la nostra Agrupació Artísticomusical ens omplia de goig i ens atorgava un poc més de personalitat.

Vam ressaltar la figura del compositor, que és a més, medalla d'or de la nostra banda.

Ricardo Planelles Torregrosa naix a a Xixona l'any 1952. Inicia els seus estudis musicals en l'escola d'educands de D. Vicente Pla i als 10 anys, sota la batuta de Gastón Mateo, ingressa en aquesta banda amb el saxo alt que després el deixara per agarrar el tenor.

Si bé la seua passió per la música li va fer dirigir les seues mires a la música de banda, no per això va abandonar altres camps menys formals, com pot ser la música pop i rock. Així, va estar en l'avantguarda musical de la Xixona dels anys 70, sent membre fundador del grup "Génesis", grup bandera durant molts anys de la música juvenil de la ciutat i que oferia concerts per tota la província. En aquest sentit ha sigut un músic autodidacta, tocant en aquest grup la guitarra i els teclats, sent també el cantant. Hui en dia encara continuen en actiu.

Són diverses les cançons per a conjunts i arranjaments per a banda que ha realitzat, com els tres *Popurris Nadalencs* que fem sonar tots els nadals i cavalcada de reis o les diferents composicions de Música per a Carnestoltes que donen vida a la desfilada del carnestoltes de Xixona.

Ressalta la seua passió per la música festeria i podríem aventurar-nos a dir que és el compositor xixonenc que més ha contribuït a la música d'aquest gènere al nostre poble. Ha fet vertaderes peces musicals, plenes de sentiment, adobades amb dolçor i que per als músics d'aquesta banda sempre és un plaer tocar-les, a més d'omplir-nos de satisfacció, exemples són les peces: *Tita, Lesquadra, Kaimans, L'encant de la Torre Grossa, Beduinos de Petrer* o *Berlúbia*.

De mans del seu fill i de la presidenta de la banda, rebia ambdós detalls: per l'estíma que ha sabut transmetre a la nostra centenària agrupació musical i a tot el poble de Xixona. No només per les obres que ha compostat, sinó pel llegat que està deixant. Una manera de ser, una filosofia que marca un abans i un després.

Amb tot l'afecte i consideració dels que hem sigut, som i serem de la banda de la teua vida.

Els detalls eren un disseny bastant original, confeccionat pel seu fill, Ricardo Planelles, ací el deixem...

Seguiríem amb dues obres de Joan Enric Canet Todolí: La primera, la marxa mora *Als Creuats*. I la marxa mora, *Alfaquíes*.

El segon bloc l'encetàrem amb el pasdoble de Josep Vicent Egea *El Camino*. La marxa cristiana, *Almogáver Contestà*. I per acabar, la impressionant marxa mora, *Lidia* de Ramon Garcia i Soler.

Per acabar el concert, en el tercer bloc, *Yakka*. Pasdoble de José Rafael Pascual-Vilaplana. I del nostre benivolgut Rafael Mullor Grau, el ballet de la *Danza Colorista*. I la marxa mora, *Al Primer Tro*. De regal férem *Amparito Roca* i repetirem *A.A.M.E.T.*

Incertesa teníem perquè eixe dia es declarava altra vegada l'estat d'alarma i no sabrem com evolucionarà i si podrem fer altre concert... ll·lusió no ens falta, perquè si bé hem de cuidar-nos entre tots, també hem de tenir eixe puntet que ens fa seguir i és l'estat emocional, vinga, sí, l'ànima, perquè no, en l'Edat Mitjana era una malaltia greu que es curava amb beuratges, nosaltres, us volem cuidar, i ens volem cuidar, amb la posició de la música.

Ha sigut un any diferent, un any que no volem que es repetisca, i que la situació encara durarà un poc. Pot ser el virus no ens ha afectat tant en l'aspecte de la salut pel nostre clima, per viure en un poble, però sí en poder fer les coses com les fèiem abans.

Arribarà el dia que podrem tornar a la plena normalitat (sense cap restricció), i us prometem que eixirem al carrer tots junts, amb els nostres instruments i farem la millor cercavila que mai haurem viscut, serà una explosió de goig! I és un promesa que pretenem acomplir prompte!

Salut i Música per a tothom!

(A la banda de tota la meua vida)

A.A.M.E.T.

**AGRUPACIÓ ARTÍSTICOMUSICAL
"EL TRABAJO" – XIXONA**

P a s d o b l e

Dedicat a l'Agrupació ArtísticaMusical "El Trabajo" de Xixona, la banda de tota la meua vida, i a tots els músics que han format, formen i formaran part d'ella.

Ricardo Planelles Torregrosa

Xixona, març de 2020

CRÈDITS:

TEXTOS: **Josep Miquel Arques Galiana.**

FOTOS: **Banda de Xixona, Fotos Bernabeu, 79 Coses.**

Depòsit legat: A 892-2011
Imprimeix: Arte-Xixona, S.L.
Xixona, desembre de 2020